

*Austusega
Marika-Katarina ja Jaan Arendia Elita Von Volsky'tele,
Conventus Terre Mariana pühendunud eestseisjatele,
tunnustusena vaimuerksusest Inimkonna homse otsingutel.*

TEOKRAATLIKU SOTSIALISMI FUTUROLOOGILISEST KONTSEPTSIOONIST

*Me ei unusta, et inimhing,
Kujutagu meie filosoofia
Seda nii sõltumatult looduna kui tahes,
On oma sünnilt ja arengult
Lahutamatu
Universumist, millesse see sünnib
Teilhard de Chardin*

*Andke meile Jumalaid. Oo, andke neid meile!
Andke meile jumalaid.
Me oleme nii väsinud inimestest
Ja mootorimürinast
D.H.Lawrence*

/Dan Simmons'i „Endymion“ tulevikuulmelisest katoliiklikust
universumiülesest Pax Theocraticusest ANNO 3096 pärast Kristust /

I – Kontseptsiooni ideestiku eesmärk: näilise indiviidivabaduse kaootikale rajaneva globaalse ühiskonnakorralduse transformatsioon autoriteedi ja kõikehõlmava ühisidee respektile rajanevale ühiskonnakorraldusele - solidaristliku autokraatia globalistlikule tulevikumudelile.

II – Tausthinnang toimivale globaalsele ühiskondliku ja individuaalse olemise hetkeseisule kui muutuste katalüsaatorile .

Globaalne ühiskondlik olemine XXI sajandi vahetusel iseloomustatav ilmalikustumisena ja kommertsiaalsusena vastavalt vaimse- ja materiapõhise olemise alusena, ühiskondlik rahvuslik-kogukondlik-riikliku koosluse murenemisena ja indiviidikaose mastaapide laienemisena, autoriteedi kui võimatribuutika üha enama asendumisena üksikhuvide ja taotluste kaotilise prognoosimatu isevoolvektoriga.

Eraomanduslik-kapitalistlik majandusmudel inimühiskonna globaalne eksistentsi katalüsaatorina kui ajalooliselt determineeritud järjekordne klassikalistsivilisatsiooniline (orjanduslik, feodaalne, kapitalistlik) ja korraline formatsioonimudel on jõudnud oma arengu eeldatavasse tippfaasi. Indiviidi-, kogukonna-, rahvuskeskne varaline kihistumine on tõukeimpulsiks võimalikele muutuslikele taotlustele. XX sajandil katsetatud klassikalise barbaristlik moderniseeritud ühiskonnamudel (Nõukogude Liit, sotsialistlik-rahvademokraatlik maailmasüsteem), olles rajatud materiapõhiste ühiste huvide prioriteedi kehtestamisele individuaal-eraõiguslike materiaalsete huvide suhtes – ei suutnud kehtestada pööret inimteadvuses ja jäi kaotajaks konkurentsiparalleelselt toimunud eraomanduslikule prioriteedile ülesehitatud maailmaga.

Sign. T.T.

Võimas tehnilis-tehnoloogiline progress XXI sajandiks on loonud inimühiskonna enneolematu logistilise ja informatiise globaalse vastastikuse kokkukuuluvuse, mis inimühiskonna vaimse kultuuri seisukohalt on aga lõhnenud globaalse haardega teoloogilis-religioosseteks vooludeks (kristlus, muhameedlus, induism, budism, taoism jt) - s.h. oma enamuses „kõiksust kui valitsevat absoluuti“ ning inimeksistenti „igaveslikust“ jaatavalt, kuid sisemiselt rivaalitsevateks ja oikumeenia vajaduse tunnetamiseni mitte jõudnud vooludeks. Teaduslik-tehniline progress ja haridustaseme tõus genereerib endiselt ka „kõiksuse kategoorile“ tugineva materialistliku maailmavaate jätkuvat mõjukat kohalolekut inimkonna vaimse kultuuri elemendina.

III – Kontseptsiooni kujundavad terminid ja mõisted, mõisteideomaatika (grupeerituna definitiivseis seoseis).

1.Kontseptsiooni meetodit määratlevalt.

Futuroloogia. (Allikas: **Vikipeedia**). Futuroloogia ehk tuleviku-uuringud on interdistsiplinaarne uurimisvaldkond, mis tegeleb võimalike, tõenäoliste, eelistatavate ja välditavate tulevikustsenaariumide analüüsimisega. Futuroloogid (kasutatud ka sõna "futuristid") analüüsivad mineviku sündmusi ja protsesse ning neis avalduvaid seaduspärasid ning püüavad nende põhjal teha tuleviku elukeskkonna, tehnoloogia arengu, sotsiaalsete suhete jms suhtes võimalikult põhjendatud ennustusi, mis teatud juhtudel aitaksid olevikus otsuseid langetada.

2.Kontseptsiooni käsitusobjekti määratlevalt.

Teokraatia. (Allikas:**Vikipeedia**). Teokraatia on valitsusvorm, mille puhul valitsejat peetakse kas Jumalaks või Jumala asemikuks maa peal. Teokraatia puhul on valitsusel (riigil) religioosne legitiimsus, sest riik on üles ehitatud ja toimib vastavalt jumalikule tahtele. Religioon annab kuninga või poliitilise eliidi võimule religioosse legitiimsuse.

3.Sotsialismi, solidarismi ja solidaarsuse kategooriaid käsitlevalt

Sotsialism. (Allikas:**Võõrsõnade leksikon, Tallinn, 1972, lk.575**).

Ühiskonnakorraldus, mis on rajatud tootmisvahendite ühiskondlikule omandile, välistades sellega tööjõudu müüva indiviidi eksploateerimise tööjõudu ostva kapitaliseeritud indiviidi poolt.

Kristlik sotsialism. . (Allikas:**Filosoofia leksikon, Tallinn, 1965, lk.217**). Kristlusele sotsialistlikku värvingut anda püüdev õpetus, kujutab kristluste töötajate huvide kaitsjana ja kõikidest sotsiaalsetest hädadest vabanemise vahendina. Tekkis XIX sajandi 30-tel - 40-tel aastatel kui feodaalse sotsialismi eriliik, milles avaldus laguneva feodaalühiskonna valitsevate sotsiaalsete kihtide vaenulik suhtumine tähtsasse kapitalistlikku formatsiooni, samuti võitlus revolutsiooniliste liikumiste vastu, vaenulike klasside lepitamine. Iseloomulik nn „kolmanda tee otsimine“ .

Solidarism. (Allikas:**Võõrsõnade leksikon, Tallinn, 1972, lk.572**). Kodanlik-katoliiklik suund sotsioloogias, tunnistab (era)omandiõigust tootmisvahenditele, püüab lahendada ja lepitada erinevatesse sotsiaalsetesse klassidesse kuuluvate inimgruppide vastuolusid.

Solidaarsus. (Allikas: **Vikipeedia**). Solidaarsus on ühtsus (nt grupi või klassi ühtsus), mis põhineb ühistel huvidel, eesmärkidel, normidel ja sümpaatiatel. See viitab ühiskonna sidemetele, mis inimesi omavahel kokku seovad. Solidaarsus tekib erineva-

Sign. T.T.

te subjektiivsete elementide (nt sõpruse, usalduse, hoolimise, moraalsete kohustuste tunnetamise, isiklikust kasust tingitud valikute) pinnalt, mitte seaduste või ettekirjutuste alusel.

4. Ühiskondliku olemise ajaloolist periodiseeringut käsitlevalt.

Barbaarsus, tsivilisatsioon. (Allikas: *Friedrich Engels. Perekonna, eraomanduse ja riigi tekkimine, Tallinn, 1958, lk.145-155*). Barbaarsus - inimühiskonna organiseerumise mudel (ürgkogukondlik korraldus), tugines algelisest tehnoloogilisest tasandist johtuval kollektivismil ja loodud uue kasuliku produkti ühismandil. Tsivilisatsioon – inimühiskonna organiseerumise mudel (orjanduslik, feodaalne, kapitalistlik korraldus), tugines lisaväärtust võimaldaval tehnoloogilisel tasandil, sellest tuleneval tööjaotusel, loodud uue kasuliku produkti eraomandil ja vahetusväärtusel.

Ajaloolised ühiskondlik-majanduslikud formatsioonid. (Allikas: *Filosoofia leksikon, Tallinn, 1965, lk.467*). Ühiskonna ajalooline tüüp, mis on rajatud kindlale tootmisviisile ning moodustab astme inimkonna progressiivses arengus ürgkogukondlikult korrald läbi orjandusliku korra, feodalismi ja kapitalismi arenguliselt järgnevale, s.h. sotsialistliku formatsiooni võimalikele ajastukohastele formaatidele.

Orjanduslik ühiskonnakorraldus(formatsioon). (Allikas: *Filosoofia leksikon, Tallinn, 1965, lk.312*). Esimene klassipõhine antagonistlik ühiskond, mis tekkis ürgkogukondliku korra varemetel ja mille kui tootmisviisi põhiliseks aluseks oli orjade kui isiksustatud omandiks oleva ühiskonna sotsiaalse grupi tasuta tööjõud.

Feodaal-seisuslik ühiskonnakorraldus(formatsioon). (Allikas: *Võõrsõnade leksikon, Tallinn, 1972, lk.197*) Seisuslik ühiskonnakorraldus (formatsioon), aluseks suurmaaomandus ja maaga kinnistatud sotsiaalsete gruppide (talupoeglus) tööjõu tasuta eksploatatsioon maaomandit käsutava ühiskonna seisusliku eliidi poolt.

Kodanlik-kapitalistlik ühiskonnakorraldus(formatsioon). (Allikas: *Võõrsõnade leksikon, Tallinn, 1972, lk.310*). Formaalselt võrdõiguslik kuid varanduslikult seisundilt diferentseeritud ühiskonnakorraldus, aluseks tootmisvahendite eraomandus ja palgatöö kui ostu-müügi objektiks oleva ressursi eksploatatsioon.

Sotsialistlik ühiskonnakorraldus(formatsioon). (Allikas *Vikipeedia*). Sotsialistlik ühiskonnakorraldus, riiklus mille baaselemendina on kehtestatud tootmisvahendite ühiskondlik omand ja kaotatud tootmisvahendite eraomand, loodava uue ühiskondliku produkti jaotus leiab ühiskonnaüleste poliitiliste otsuste alusel aset ühiskonna kui terviku, mitte aga konkreetsete indiviidide huve silmas pidavalt.

5. Olemise kategooriaid käsitlevalt

Filosoofia põhiküsimus. (Allikas: *Filosoofia leksikon, Tallinn, 1965, lk.121*). Küsimus teadvuse ja olemise, mõtlemise ja materia, looduse vahekorrald. Täpsemalt: mis on primaarne – materia või teadvus, kas meie olemasolev teadvus vastab ümbritseva keskkonna materiaalsele olemisele

Olemine (materiaalne, vaimne). (Allikas: *Filosoofia leksikon, Tallinn, 1965, lk.307*). Filosoofiline mõiste, millega tähistatakse teadvusest sõltumatult eksisteerivat objektiivset maailma, materiat. Ühiskonna suhtes kasutatakse mõistet „ühiskondlik olemine“. Tunnistab materiapõhise maailma ja selle mõjud primaarseks ja subjektiivse teadvuse sekundaarseks, eitamata samas vaimse tasandi(teadvuse) aktiivset mõju ühis kondlikule olemisele.

Sign. T.T.

Ühiskondlik olemine ja ühiskondlik teadvus. (Allikas: *Filosoofia leksikon, Tallinn, 1965, lk.468*). See on filosoofia põhiküsimuse konkretiseerimine, rakendatuna ühiskonnale kui tervikule. See on küsimus ühiskondliku mateeriapõhise keskkonna mõjust ühiskonna massipsühholoogilisele teadvusele. Vastavalt filosoofia põhiküsimuse käsitlusele: kas inimteadvus määrab mateeriapõhise olemise või mateeriapõhine olemine määrab inimteadvuse

Sekularism (ilmalikustumus). (Allikas: *Ingmar Kurg. Oikumeenilise evangelatsiooni perspektiiv Euroopa kontekstis: missioloogiline ja religioonisotsioloogiline uurimus. Tartu, 2010, lk.39-43*). Ühiskonnaelu ilmalikustumine, religioosse mõõtme taandumine avaliku elu ja avaliku suhtluse (ühiskondliku olemise) regulaatori staatusest, religioosse teadvuse muundumine objektiivselt universalistlikust (kirikukeskselt) indiviidikeskselt subjektivistlikuks (olemist peegeldavaks).

Kommertsiaalsus (tarbijalikkus) ühiskondliku olemise ajastulise mudelina. (Allikas: **Vikipeedia**). Nähtus, mille puhul materiaalne ühiskondlik tootmine (toodang, tegevus, kujundus vm.) on orienteeritud müügile kui protsessile, mitte tarbimis- või vaimsete vajaduste rahuldamisele. Tekitab ühiskondlikus teadvuses indiviidipõhist tarbimiskultust, fookuseerib teadvuse (vaimsed väärtused) materiaalsetele igapäeva-hüvedele, tõrjub olemise materiaalse ja teadvusliku aspekti nii isiku- kui massipsühholoogias tahaplaanile. Iseloomulik sekulariseeruvale maailmale.

Isiksus ja ühiskond, isikuvabadus(vabadus ja paratamatus). (Allikas: *Filosoofia leksikon, Tallinn, 1965, lk.114, 175,176, 442*). Isiksus - inimene tema sotsiaalselt tingitud ja individuaalselt avalduvate – emotsionaalsete, tahteliste, intellektuaalsete – omadustega. Ühiskond – inimeste territoriaalselt ja ajastuliselt piiritletud kooslus. Isiksuse ja ühiskonna vastastikune suhe - sõltuvus toimivast ühiskondlik-majanduslikust formatsioonist, selle produkt, kohandumisvajadus sellest tingitud keskkonnaga. Isikuvabadus - „vabaduse-paratamatuse sõltuvussuhte filosoofiline kategooria“, väljendub sõltuvalt filosoofilisest lähteasendist kas (a) inimese tegevuse, looduse ja ühiskonna objektiivsete seaduspärasuste vastastikusel vahekorras (materialistlik käsitlus), (b) isiksuse tahtevabaduse autonoomsuses ja sõltumatuses väliskeskkonnast (subjektivistlik-idealistslik käsitlus), (c) fatalismi(ettemääratuse) põhises, maailma ja inimelu saatuse poolt ette kindlaks määratules (objektivistlik-idealistslik käsitlus).

Autoriteet. (Allikas: *Filosoofia leksikon, Tallinn, 1965, lk.44*). Üldtunnustatud tähtsus, mõju, võim, mis on isikul, vaadete süsteemil või organisatsioonil teatud omaduste, teenete tulemusena. Olenevalt mõjusfäärist moraalne, poliitiline, teaduslik jm. Autoriteedisüsteem on ühiskondlik-ajaloolise praktika arengu vajalik tingimus.

Kaootika(kaos, anarhia). (Allikas: **Vikipeedia, Filosoofia leksikon, Tallinn, 1965, lk.27**). Kaos tähendas algselt klassikalises kosmoloogias materia korrastamata seisundit. Tänapäeval käsitletakse seda igasuguse korratusena, segadusena. Ühiskondlike suhete süsteemis käsitletakse ka anarhiana, vaenulikkusena igasugusesse võimu, absoluutset isikuvabadust. Filosoofiliseks aluseks individualism, subjektivism, voluntarism.

6. Inimühiskonna vaimset kultuuri käsitlevalt

Monism. (Allikas: *Filosoofia leksikon, Tallinn, 1965, lk.278*). Filosoofiline õpetus, mis peab kõige olemasoleva allikaks ühte alget. Eksisteerib nii materialistlik kui idea-

Sign. T.T.

listlik monism. Materialistid peavad selliseks algeks mateeriat kui olemist, idealistid vaimu kui olemist.

Kõiksus kui kategooria ja absoluut. (Allikas: Vikipeedia, Vana Testament, Koraan). Kõiksuse fenomen on inimühiskonna vaimse kultuuri aluseks ja allikaks. Defineeritakse sõltuvalt mõistuslikust või tunnetuslikust lähtekohast Tervikuna, Kosmosena, Jumalana, mateeriapõhise ja hingelise substantsi sümboosina. Ristiusu (I Moosese raamat, "Maailma ja inimese loomine",1), ja muhameedluse (Koraan, 35 Suura "Looja") kanoonilised allikad käsitlevad seda mateeriapõhise maailma loonud isiksustatud kõiksusena, hinduistlikud kaanonid mateeriapõhise maailma tsüklilises loomises ja hävitamises individualiseeritud jumalategrupi (Višnu, Šiva, Šiva) poolt, budistlikud ja taoistlikud kaanonid tunnustavad kõiksust permanentse mateeriapõhise olemisena, eitades seejuures individualiseeritud kõiksust jumala või jumalate grupi näol.

Kõiksuse piirid või selliste puudumine ning olemus ei ole inimteadvuse piires tunnetatavad, markeeritavad, pole ka eitavad – on käsitletavad absoluudina. On määratletav läbi materialistliku filosoofilise konteksti (olemine mateeriapõhise mõttes) kui ka läbi idealistliku filosoofilise konteksti (vaimu või aistingulise tunnetuse prioriteet).

Igavesuslikkus. (Allikas: Vikipeedia, Vana Testament, Koraan). Igavesuslikkuse ehk „olemise(elu)“ permanentse lõpmatuse seisukohalt on kõik maailmas domineerivas usundid kas tingimusteta- või tingimuslikult „igavese elu(eksistentsi)“ tunnustuse seisukohal. Kristlus käsitleb igavesuslikkust „viimse kohtupäeva ja ülestõusmise“ kontekstis (Matteus, 25,31), islam maisele eksistentsile järgneva paradiisi kontekstis (Koraan, 35 Suura "Looja"), hinduism, budism, taoism permanense übersünni jadana mateeriapõhise olemise kontekstis.

Judaism (Allikas: Vikipeedia, *Filosoofia leksikon, Tallinn, 1965, lk.181*). Judaism on vanim tänapäevani püsinud monoteistlik religioon. Peamiselt üle maailma laialipaisatud suhteliselt väikesearvulise kuid mõjuvõimuga juudi rahvagrupi religioon. Judaism on valitsev usund Iisraeli riigis. Judaismist on välja kasvanud nii tänapäevasteks maailmausunditeks olevad kristlus kui islam.

Kristlus. (Allikas: Vikipeedia, *Filosoofia leksikon, Tallinn, 1965, lk.217*). Monoteitlik (ühe ja ainsusliku isiksustatud jumala) usund. Järgijaid maailmas ca 2,1 miljardit inimest. Lõhenenud arvukateks konfessionaalseteks vooludeks (katoliiklus, õigeusk, luterlus, protestantlik sektantlus jms). Leiab aset usundisene dialoog oikumeenilisest koostööst ja kokkukuuluvusest. Geograafiliselt põhiline leviala „valge rassi“ asualal (Euroopa, Ameerika, Austraalia kontinendid), täheldatav kommertsiaalsest elulaadist tingitud sekularism).

Islam. (Allikas: Vikipeedia, *Filosoofia leksikon, Tallinn, 1965, lk.177*). Islam on üks monoteistlikest (ainujumalakultuse) maailmareligioonidest. Teoloogiliselt taustalt üheõpetuslik nii judaismi kui kristlusega tuginedes vana-testamentlikul maailma ja inimsoo loomekäsitusel. Monoteistliku olemise süvendatud kontseptuaalne käsitus, seades esiplaanile uskliku tingimusteta alistumise jumala (Allahi) tahtele. Käsitusel kohaselt on Allah analoogselt juutide ja kristlastegi Jumalaga loonud kõik olemasoleva ja valitseb kõike olemasolevat. Lõhenenud konkureerivateks konfessionaalseteks vooludeks (sunniidid, shiidid) ja väiksemateks gruppideks. Täna arvatavasti maailmas elavat ca 1,4 miljardit islami järgijat ja see arv kasvab jõudsalt.

Sign. T.T.

Hinduism. (Allikas: Vikipeedia, *Filosoofia leksikon, Tallinn, 1965, lk.149*). Polüteistlik religioon, mis käsitleb kõiksusena olemist kui individuaalse ja universaalse (kosmilise) hinge ühtsust ja igavesuslikkuna indiviidi ümber ja (taas)sündi. Hinduismis ei ole välja kujunenud ühte asutajat, lunastajat, rajajat, vaid on olemas tuhanded jumalad, mis on ühe kõrgema jumala Brahmani erinevad kehastused. Siiski on välja kujunenud kolme (Trimurti) või viie jumalarühma austamist. Kolmesesse gruppi kuuluvad Višnu, Šiva ja Brahma. Hindud näevad kõiges ümbritsevas nii elus kui ka eluta looduses jumalikkust, austavad loodusnähtusi, taimi, loomi. Kuigi hinduism on maailma vanim järjepidev religioon, kasvab selle järgijate arv kiiresti, ulatuseks praeguseks umbes 950 miljonini, mis on ca 14% maailma rahvastikust. Teda peetakse praegu järgijate arvult kolmandaks usundiks maailmas.

Budism. (Allikas: Vikipeedia, *Filosoofia leksikon, Tallinn, 1965, lk.60*). Maailmausund, õpetus indiviidi permanentsest enesepuhastuslikust protsessist teel vaimsele täiuslikkusele. Eitab isiksustatud Jumala (nii monoteistliku kui polüteistliku) olemasolu, jaatab igavesuslikust mateeriapõhiste ümbersündide kujul. Budism eitab kõikvõimast ja absoluutset Jumalat, maailma loomist ehk maailma tekkimist ja inimhinge olemasolu või jäetakse see küsimuse vastus lahtiseks. Budism on läänes kasutamisele võetud termin, et tähistada usundit, mida selle järgijad nimetavad enamasti dharmaks. Dharma tähendab nii õpetust kui ka asjade olemust. Algselt ei pööratud õpetuses tähelepanu Buddhale vaid eelkõige õpetuse sisule - iseenda jõul ja jumala abita valgustatuse saavutamine, sisemise tasakaalu saavutamine ja iseenda minast loobumisele. Hilisemalt kerkis esiplaanile Buddha kui isik, kes lõi budismi. Järgijaid ca 500 miljonit usklikku.

Taoism. (Allikas: Vikipeedia, *Filosoofia leksikon, Tallinn, 1965, lk.407*). Õpetus asjade (tao) teest, mille kohaselt kõik asjad sünnivad ja muutuvad tänu oma "teele". Maailmas ei ole muutumatuid asju ja muutumise protsessis saavad kõigist nende varasemad vastandid. Inimeksistentsi eesmärgiks on järgida asjade "loomulikkust", elu on illusioon, puudub objektiivne tõde, tõeline "olemine" seisneb igaveses, iseseisvalt eksisteerivas "taos" ehk muutumises. Sisult hinge "kosmilise universaalse olemise" õpetus. Eitab isiksustatud Jumala (nii monoteistliku kui polüteistliku) olemasolu, jaatab igavesuslikust mateeriapõhiste ümbersündide kujul. Tao on universumi tee ehk lakkamatu kulg, looduse kord. Tao tunnuseks võib olla pideva muutuse ja vahelduse tsükliline kordus, mis avaldub kahe polaarse jõu (näiteks yin ja yang) vastastikusel mõjus. Järgijate arv silmas pidades kirikliku katusorganisatsiooni puudumist ei ole teada.

Oikumeenia. (Allikas: Vikipeedia; Ingmar Kurg. *Oikumeenilise evangelatsiooni perspektiiv Euroopa kontekstis: missioloogiline ja religioonisotsioloogiline uurimus. Tartu, 2010, lk.39-43*). Viidatud allikad käsitlevad oikumeeniat eelkõige koostööna kristlikus maailmas konfessioonide vahel. Oikumeenia alus on teoreetiline „Kristuse kirik kuhu kuuluvad kõik ristitud“. Käesolevas kontseptsioonis käsitletakse oikumeeniat kui teoreetilist perspektiivi koostööks maailmausundite vahel „kõiksuse ja igavesuslikkuse“ printsiipide tunnustamise alusel.

7. Globalisatsioon inimühiskonna toimimise korraldusliku tegurina.

Globaalne, globaliseeruv. (Allikas: Vikipeedia; *Võõrsõnade leksikon, Tallinn, 1972, lk.575; Eesti entsiklopeedia VE, 200.*). Globaalsust käsitletakse „kogu Maad hõlmavusena, tervikuna võetavusena, üldisusena“, globaliseerumisena aga “maail-

Sign. T.T.

mastumist, sotsiaalsete ja majanduslike suhete ülemaailmseks muutumist”

Inimühiskonna funktsionaalne globaliseeruvus. Inimühiskonna majandusliku-, finantsilise-, logistilise-, informatiivse-, militaarse jm globaalset vastastikust sõltuvust tingivate (globaalsete) tegurite kujunemine (globaalset)ühiskondlikku olemist määravaks faktoriks.

Logistiline globaalne kokkukuuluvus. Transportlogistika kvalitatiivne tehnilis-tehnoloogiline arenguhüpe XXI sajandi alguseks, elimineeris geograafilistest ja transportlogistilistika kestvusfaktoritest tingitud regionaalse isoleerituse, loob globaalset kokkukuuluvust, mis eeldab uue (globaalset)olemise mudeli konstitueerumist.

Informatiivne globaalne kokkukuuluvus. Elektroonilise suhtluse-, s.h. internetitehnika ja tehnoloogia kvalitatiivne tehnilis-tehnoloogiline arenguhüpe XXI sajandil, loob globaalset individipõhise informatiivset suhtlusvälja, mis hakkab määrama globaalset sotsiaalset kokkukuuluvust, seniste maailmavaatelist, religioossete jm. kultuuriliste erisuste ja erinevuste tasandumist.

Vaimse ja materiaalse kultuuri globaalne evolutsionalism. Materiaalset kultuuri unifitseeriv kommertsiaalset olemisfaktor ja vaimset(religioosset) kultuuri oikumeeniliselt unifitseerivad „kõiksuse“ ja „igavesuslikkuse“ printsiibid viivad ühiskondliku (globaalset)kultuuri evolutsioonilisele sünteesile.

Ühiskondliku formatsiooni asendumise regionaalsest(globaalset) võimalikkusest. (Allikas: Nõukogude Liidu Kommunistliku partei ajalugu, Tallinn 1959, lk.166, 167; V.I.Lenin. Teosed, Tallinn, 1953, lk.309; J.Stalin, Keskkomitee poliitiline aruanne ÜK(b)P XV kongressile, Tallinn, 1952, lk.139-145; J.Stalin.Teosed, Tallinn, 1949, lk.58-61). Sisuliselt küsimus sellest, kuivõrd on võimalik sotsialistliku ühiskonnamudeli võit eraldivõetuna ühes riigis või regionaalselt planeedi Maa teatud osas – või eeldab see uuenenud ühiskondliku süsteemi globaalset võitu oma aja äraelanud eksistentsimudeli üle. Sotsialismi teooria ja praktika on kajastanud erinevaid seisukohti. K.Marx ja Fr.Engels ei näinud võimalust sotsialismi võiduks ühel maal. Veel 1915.a. V.Lenin oma „Euroopa Ühendriikide loosungis“ välistas sellise võimaluse, kust ka nn „permanentse proletaarset revolutsiooni teooria“ (proletaarset revolutsiooni võit vähemalt Euroopa ulatuses). Artiklis „Leninismi küsimused“ 1926.a. esitas J.Stalin teooria sotsialismi esialgse võidu võimalikkusest (ühel maal) lõplikust võidust maailmasüsteemi kujunemisega. Poliitilises siseparteilises võitluses 1927.a. Trotski-Kamenevi-Zinovjeviga viis J.Stalin teesi „sotsialismi võidu võimalikkusest ühel maal“ praktikasse, formeeris II Maailmasõja järgselt Teherani-Jalta-Podstami rahvusvaheliste kokkulepetega rahvusvaheliselt tunnustatud (planeedi Maa mastaabis regionaalse) sotsialistliku maailmasüsteemi. Nikita Hrustsovi poolt 1960.a. välja kuulutatud teoreetilis-poliitiline tees „kahe maailmasüsteemi konkurentsi rahumeelse koeksistentsi tingimuses“ varises kokku Mihhail Gorbatsovi perioodil 1989-1991. Ajalooline praktika ei kinnitanud teesi globaalset erineva kohaliku(regionaalse) ühiskonnamudeli eksistentsi võimalikkusest.

IV - Kontseptsiooni raamistiku alusmääratlused.

1.Toimiva ühiskondliku süsteemi(mudeli) elujõu määrab „olemise tees“, mille kohaselt „ühiskondlik olemine määrab ühiskondliku teadvuse“. Ühiskondlik teadvus ei ole iseseisvalt muutusi genereeriv faktor, see on olemist peegeldav faktor.

Sign. T.T.

2. Toimiv vaimne kultuur, olles eelkõige religioosne - oli, on ja jääb diferentseeritult kajastama monistlikus interpretatsioonis filosoofia põhiküsimusi „kõiksusest“ ja „igavesuslikkusest“. Selle kandjana evib religioosne vaimne kultuur autoriteeti „ühiskondliku olemise“ garandina.

3. XX sajandi eksperiment eraomandusliku tsivilisatsioonilise ühiskonnamudeli asendamiseks sotsialistlik-solidaarse uuendunud barbaarsusmodeliga ebaõnnestus vaimse autoriteeditagatise mittepiisavuse tõttu mateeriapõhise uuetüübilise olemise kinnistamiseks vastasseisus eraomandusliku individistiihiaga mitmeformatsioonilises maailmas.

4. Planeedi Maa rahvastiku globaalselt süvenev varaline kihistumine ja kapitali kontsentratsioon globaalses mõõtnes ilmestavad valitseva formatsiooni (kapitalismi) sisevastuolusid, eeldusi formatsioonivahetuseks. Ammenduvate tsivilisatsiooniliste ühiskondlike formatsioonide jada põhimõtteliseks alternatiiviks on moderniseerunud barbaristlik ajastu.

5. Kui XX sajandi barbaristliku reformatsiooni kandvaks jõuks oli kollektivismiprintsiibil toimiv tööstusproletariaat, on globaliseeruv XXI sajandil seda rolli võimalikuks kandjaks planeedi Maa elanikkonna urbaniseerunud (linnastunud) osa.

6. Globalisatsioonist johtuvad inimsuhete uued parameetrid (funktsionaalne, logistiline, informatiivne, kommertsiaalne ühte ja kokkukuuluvus) võivad aktualiseerida vajaduse ühiskondliku süsteemi muutusteks, s.h. sotsialistliku ühiskonnamudeli võidulepääsuks. Selline mudel saab põhimõtteliselt olla vaid globaalne ja võimalik vaid uuele ühiskondliku formatsiooni religioosse autoriteediga tagatusel.

7. Globaalset uuendusvõimelist religioosset vaimset tagatist on võimeline andma vaid usunditeülene oikumeeniline teokraatia.

V - Kontseptsioonikavand

KONTSEPTSIOON TEOKRAATLIKUST SOTSIALISMIST - GLOBALISTLIKU TULEVIKURIIGI MUDEL ON SOLIDARISTLIK AUTOKRAATIA.

PREAMBUL.

Inimühiskond XXI sajandil on muutuste lävel. Üle viie aastatuhande väldanud tsivilisatsiooniline ühiskonnamudel, arengumootoriks eraomanduslik ahnus, on jõudmas äratundmisele vajadusest naasta alglatetele.

Inimühiskonnal on ajalooline võimalus naasta eraomanduslikest vastuoludest vaba, barbaristlikust solidaarsuspõhimõttest kantud ja ajakohaselt moderniseerunud solidaristlikule ühiskondliku olemise mudelile.

Inimühiskonda teenindavad tehnilis-tehnoloogilised revolutsioonilised muutused ja olemise süveneva urbaniseerumise fenomen on XXI sajandi alguseks loonud nii inimühiskonna olemise kui inimühiskonna vaimse kokkukuuluvuse uue formaadi, uue ühtekuuluvuse, eeldused globaalseks järkjärguliseks üleminekuks indiviidiülesele globaalsele solidaarsusele, barbaarsusmodelile toetuvale globaalse haardega uuele ühiskonnamudelile.

Sign. T.T.

I – INIMKONNA HOMNE ON TEOKRAATLIK SOTSIALISM.

1. Teokraatlik sotsialism –ühiskondliku olemise Homse mudel .

Inimkonna varalise ja sotsiaalse kihistumise, viletsuse, kommertsialismi, indiviidiego ainsaks tulevikku vaatavaks alternatiiviks on solidaarsus, solidarism, sellel tuginev sotsialistlik elukorraldus ühiskondliku olemise alusena. Sotsialism on oma lõppfaasis ühiskonnakorraldus, mis rajaneb Vaimset kõiksust kandva Autoriteediga tagatud ja indiviidihuvidega tasakaalustatud ühiskondlikel huvidel, tootmisvahendite ühiskondlikul omandil ühiste huvide materiaalse alusena.

2. Monistlik-materialistlik arusaam Kõiksusest - indiviidiolemise Homse filosoofiline alus.

Keskkond määratleb olemise. XXI sajandiks avardunud maailmakõiksuse tunnetus, inimkonna tehnoloogilise võimekuse plahvatuslik kasv, kosmilisse universumisse laienemise lävepakule jõudmine – nõuab inimvõimekuse ressursi ühendamist, loobumist indiviidikaosest ja ühinemist solidaarsuses, indiviidivabaduse allutamist olemises üldistele vajadustele, olemise uute piiride kompamiseks ja evitamiseks. Kõiksus kosmilise ja maise mateeriapõhise keskkonnana on indiviidi ja inimkonna toimimise raamistikuks, keskkonnaks mis määratleb tema olemise, homse sotsialismi parameetrid. Kujunev ja indiididi tavaelu mõjutav ühiskondlik olemine saab omada vaid mateeriapõhist raamistikku.

3. Monistlik-idealistlik globaalselt unifitseeritud käsitlus Igavesuslikkusest – vaimsusel tugineva Homse Autoriteedi allikas.

Indiviidikaose ja indiviidihuvide allutamine ühistele huvidele barbaarsuse moderniseeritud mudeli samm-sammulise ellukutsumise ja kindlustamise ajastul on võimatu Vaimse autoriteedi ohjava ja tasakaalustava rollita. Selliseks Vaimse Autoriteedi kandjaks indiviidipsühholoogiast lähtuvalt saab olla vaid Igavesuslikkust lubav(ad) religioosse vaimsuse kandja(d) – religioon(id) ja Kiri(kud) globaalses võtmes. Teokraatlik sotsialism barbarismi moderniseeritud mudelina eeldab globaalselt oikumeniseerunud ja Igavesuslikust kandvate religiooni(de) ja Kirik(ute) juhtivat osa sotsialismipõhimõtete rakendamisel. Oikumeeniline religiooni(de) ja Kirik(ute) koostöö mateeriapõhise inimeksitentsi ühisel korraldamisel ei saa tugineda ideoloogilisel konkurentsil vaid üksnes rahumeelsel tolerantsil tugineval koostööl ja respektil religioonide ja kirikute vahel.

II – TEE HOMSESSE, MODERNISEERITUD BARBAARSUST KANDVASSE TEOKRAATLIKKU SOTSIALISMI.

1. Maailmareligioonide vahelise oikumeenilise dialoogi, doleeringu ja koostöömehhanismide kujundamine. Oikumeenilise dialoogi algatamine ja lõpuleviimine vastastikuse tolerantsi kujundamiseks „Kõiksuse“, „Igavesuslikkuse“ ja rahumeelsel kooseksistentsil tugineva teokraatliku koostöö nimel barbaarsusel tugineva moderniseeritud maailmakorralduse kehtestamiseks kõigi maailmausundite ja neid esindavate Kirikute osalusel. XX sajandi eksperiment tõestas, et uus ühiskondlik formatsioon ei saa võita ühel maal ega regioonis eraldivõetuna – muutuste permanentne areng peab olema globaalne. See ei saa aset leida ilma maailmareligioonide oikumeenilise konsensuseta, oikumeenilise koostööta, oikumeenilise juhtimiseta.

Sign. T.T.

2. Globaalsete huvide ja indiviidihuvide samm-sammulise transformatsiooni ja sünteesi periood. Mõttelaadi globaalne transformeerumise periood. Täna inimühiskonda iseloomustab indiviidihuvide globaalne prioriteet, selle kui psühholoogilis-geneetilise fenomeni aastatuhandeid kestnud kujunemis- ja kinnistumisprotsess inimteadvuses. Imelühike eksperimentaalne periood ühiskonnaülestes huvide dominandi kehtestuseks inimteadvuses (1917-1991) maailmamastaape arvestavalt regionaalses ulatuses lõi küll eeldused, kuid ei võimaldanud uue mentaliteedi – üldiste huvide prioriteedi mentaliteedi kinnistumist inim- ja massiteadvuses. XXI sajandi alguseks kujunenud uus ja tormiliselt arenev mateeriapõhise olemise tehnoloogiline tasand ning urbaniseerumine eluviisina, isegi kommertsialiseeruv tarbimisühiskond individuaalsust nivelleeriva faktorina, loob Vaimse(te) Autoriteedi(de) sihikindlal ja permanentsel toel tingimused mõttelaadi muutusteks, eesmärgiga kinnistada massipsühholoogias arusaam üldiste huvide prioriteedist indiviidihuvide ees.

3. Materiaalsete ressursside globaalsete kontsentratsiooni protsess avaliku huvi teenistusse. Eraomandusliku globaalsete ressursside kontsentratsiooni ümberkujunduse periood globaalsete ühisomandiks. XXI sajandit iseloomustab rikkuste, s.h. finantskapitali voogude, pretsedenditu kontsentratsioon arvuliselt tühise omanikeringi kätte. Rikkuste põhimassi valitseva sotsiaalse kihistu isiklik huvi isikliku omandi vastu on isiklike loomulike vajaduste rahuldamise eesmärgilt transformeerunud indiviidipõhiseks eneseteostuseks „mängurluse“ vormis eesmärgiga laiendada rikkuste eraomandusliku akumulatsiooni. Oikumeenilis-teokraatlikult toetatav uus massipsühholoogiline vaimsus, seades eesmärgiks globaalselt hukutava varalise kihistumise leevendamise, suunatuna globaalsete haardega kapitali omanikukeskse loovuse transformatsioonile ühiskonnakesksele loovusele, seistes ressursside kontsentratsiooni eeldava Inimkonna Universumisse laienemise epohi lävepakul – võib saavutada inimkonna materiaalsete ressursside rakendatuse avaliku huvi teenistusse.

4. Globaalselt ühtse religioosse kultuuri transformeerumine inimühiskonda ühendavaks indiviidipõhiseks vaimseks Autoriteediks. Vaimse Autoriteedi kujunemise periood. Oikumeenilise ühtse religioosse lähenemise kujunemine Kõiksuse ja Igavesuslikkuse küsimustes loob eeldused indiviidihirmusid maandava ja argistabiilsust loova globaalsete faktori tekkeks. Inimkonnale on vaja indiviidipõhist rahuriiki, indiviidipõhist stabiilsust. Maailmareligioonide vastasseisu lõpetamine, vastastikune tolerant ja koordineeritud tegevus ühishuvide prioriteerimiseks erahuvides ees Kõiksuse mateeriapõhise ja inimindiviidi „igavesuslikkuse“ ühise tunnustamisega – loob vaimse Autoriteedi ümberkujunduste omaksvõtuks.

5. Globaalsete teokraatliku valitsemismeetodi-, mehhanismi-, struktuuri kujunemine, kehtestus ja kindlustumine. Inimkonna vaimse Autoriteedi samm-sammulisel kindlustumisel (oikumeenilisuse religioossuse võidulepääs), resultaatina väärtushinnangute muutus, sellega paralleelselt kulgev Inimkonna materiaalse ressursi kontsentreerumine avalikes ühishuvides (laienevalt regionaalselt globaalsetele) - muutub ressursi haldamiseks mõõdapääsmatuks globaalsete administratsiooni teke. Tekkivad (ad) regionaalne(sed) ja globaalne administratsioon eeldab Vaimse Autoriteedi poliitilis-ideoloogilist juhtimist. Selle algmed on täheldatavad tänapäevase islamimaailma ühe osa (shiitlik Iraani Islamivabariik) teokraatlikus riigikorralduses, (ilmaliku võimu allutatud teokraatlikule võimule). Mudel võiks olla lähtealuseks teokraatliku riigiteooria arendustele.

Sign. T.T.

III – TEOKRAATLIK SOTSIALISM JA TEOKRAATLIK SOTSIALISTLIK RIIKLUS.

1. Teokraatlik sotsialism on mateeriapõhist olemist ja religioosset vaimsust tunnustav ühiskondliku olemise formaat, kus üldised huvid seatakse kõrgemale indiviidihuvidest.

2. Teokraatlik sotsialistlik riiklus on globaalses ulatuses toimiv religioosne ja religioonidevaheline (Kirikutevaheline) oikumeeniline valitsemisvorm Teokraatliku sotsialismi kui ühiskondliku olemise korralise ajaloolise formatsiooni toimimise kindlustamiseks.

3. Globaalseks kõrgemaks võimukeskuseks on religioonide ja Kirikuteülene Oikumeenilise Autoriteedi Konklaav otsustuspädevusega konsensuslikel alustel ja otsuste absoluutse (jumaliku) staatusega. Autoriteedile on allutatud globaalne administratsioon, ressurss, sunnijõud ja üldkohustuslikke ühiselunorme kehtestav seadusandlik ilmalik võim.

4. Kirikiteülesesse Oikumeenilisse Autoriteedi Konklaavi kuuluvaid maailmausundeid esindavad Kirikud on sisemiselt autonoomsed usundikohaste religioossete kanoonilise protseduuristu järgimisel ja arendamisel, samuti Kirikutesisese hierarhia ja kohaliku kirikliku kohalolekuvõrgu kujundamisel ning absoluutse doktrinaarse seisukohana seotud ühise interpretatsiooniga Kõiksusest ja Igavesuslikkusest.

5. Piirkondlik (regionaalne) riiklik administratsioon on allutatud piirkonnas valitsevas seisundis olevale religioosle (kiriklikule) autoriteedile. Regionaalsete administratiivsete üksuste piirid seatakse oikumeenilise globaalse autoriteedi konsensuslikel otsustel ligilähedaselt piirides, mis vastavad regionaalse usundi toimealale.

6. Maailmakodanikust indiviid on vaba oma initsiatiivides moderniseeritud barbaarsusmudelil tugineva sotsialistliku elukorralduse edendamisel ja tugevdamisel ja allutatud Autoriteedi kehtestatud moraali, kõlbluse ja indiviidivaheliste suhete alusreeglitele. Indiviid, jagades globaalselt valitsevat seisukohta Kõiksusest ja Igavesuslikkusest, ei ole seotud ega kohustatud kiriklikuks liikmelisuseks, omab õigustust isiklikuks vaimseks eksistentsiks väljaspool religioosset ideed, struktuuri, organisatsiooni ja kanoonikat. Indiviidianarhia ja indiviidiego kujul esitletav isikuvabadus on Kõiksusteotuslik .

Tallinnas, maikuul ANNO 2015

AUTOR.

Sign. T.T.